

denne Samling vedkjendte Landstthinget sig paany ved motiverede Dagsordener, at det ønskede, at Regjeringen vilde fremkomme med Lovforslag byggede paa disse Grundsætninger. Nærene gif imidlertid hen; Loven af 19de Februar 1861 om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen udkom, og man havde haabet, at denne Lov vilde bringe det paagjældende Forhold i en saadan Gang, at man dermed efterhaanden vilde kunne finde sig tilfredsstillt, men dette Haab slog meget hurtig fejl, idet en storre Del af de paagjældende Godseiere i Landet kastede sig over en gammel Forordning af 1792, som tillod dem at give deres Fæstegaarde i 50aarige Forpagtninger istedetfor i Fæste, hvorved de undgik at give deres Fæstegods i Brug efter de Bestemmelser, der indholdes i Loven af 19de Februar 1861. Da der i denne lange Narrække ikke fra Regjeringens og heller ikke fra Landstthingets Side fremkom noget Lovforslag, bygget paa de Grundsætninger, som hele Folkethinget havde været enigt, om at anerkjende, og som Landstthinget i de to følgende Sessjoner havde udtalt sig for maatte blive tagne tilfølg, gjorde jeg mig Umage for at affatte et Lovforslag, bygget paa disse Grundsætninger, og det ærede Thing vil erindre, at vi her i Folkethinget vedtog det med kun een Stemme imod det, naturligtvis med de Forandringer, som fremkom gennem Folkethingets Behandling af Sagen. Det var min Mening, at dette Lovforslag indholdt saa moderate, retfærdige og billige Bestemmelser, at man fra begge Parters Side maatte kunne tiltræde dem og derved se at faa Ende paa denne uhyggelige Sag, men det viste sig, at jeg dert havde taget fejl, og at man endog i det andet Thing forsmaaede at omtale eller behandle Lovforslaget i dets Enkeltheder, men afviste det ved en Dagsorden. Den Anvisning, som blev given af det Udvalg i Landstthinget, der havde afgivet Betænkning over dette mit Forslag, gif ud paa, at man skulde se at indskrænke og i forskjellige Retninger begrænse den Ret, Godseierne nu havde med Hensyn til deres Fæstegods, og jeg indslog i sidste Samling denne Bei ved at fremlægge et Lovforslag, som gif ud paa saadanne forskjellige nærmere indskrænkende Bestemmelser.

Det ærede Thing gif ogsaa med hertil og vedtog med et større Flertal denne Lov, med de Forandringer, som Forhandlingerne selv førte med sig; men heller ikke denne Sag kom videre i sidste Samling, idet et Udvalg i Landstthinget først var istand til at afgive sin Betænkning over Sagen den sidste eller næstsidste Dag, Rigsdagen var samlet. Naar man nu, som jeg mener, at denne Sag ikke maa falde hen og ikke maa stilles i Bero, men maa vedblive at fremmes gennem Lovgivningsmagten, indtil man ad den ene eller den anden Bet kommer til en Afslutning af den, er det naturligt, at jeg tilligemed andre af Rigsdagens Medlemmer, der se Sagen omtrent som jeg, have overveiet, hvorledes vi da nu i denne Samling paany skulde fremdrage dette Spørgsmaal. Vi bemærkede, at den ærede Indenrigsminister i det andet Thing indbragte et Lovforslag om forskjellige Indskrænkninger med Hensyn til Godseiernes Raadighed over deres Fæstegods, og desfor der i det Hele taget var en noget større Overensstemmelse angaaende saadanne Sager mellem begge Thing, kunde man have hengivet sig til det Haab, at et Lovforslag af denne Natur, naar Regjeringen indbragte det, vilde vinde Rigsdagens Billigelse; men da der desværre ikke findes en saadan, efter mit Opfattelse onskelig Stemning imellem de to Thing, at vi tør slaa os til No ved Haabet om, at dette Udskift vil faae endelig Sanftion af Rigsdagen og Regjeringen, have vi maattet overveie, hvorledes vi burde stille os. Vi have ogsaa lagt Mærke til, at Indenrigsministeren i Landstthinget har vedkjendt sig, at det Forslag, han der har indbragt, er meget forskjelligt fra det lignende Forslag, Folkethinget sidst vedtog; han har sagt, at der var meget stor Forskjel paa disse Forslag, og vi tør derfor som sagt ikke nære noget Haab om, at der om denne Sag vil fremkomme en Enighed, som vi Alle ønske, og som jeg tror, vi vilde være enige om, at bidrage Bort til, naar vi ikke derved skulde blive nødte til at opgive, hvad vi maa anse for at være det Bedste, vi bestemt maa fastholde. Da saaledes et inoekkommende Forslag, støttet paa Grundsætninger, som Landstthinget tidligere 3 Gange efter hin-